

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 9Co/63/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1412213835
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 12. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Huszár
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2015:1412213835.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Huszára a členiek senátu JUDr. Zuzany Posluchovej a JUDr. Magdalény Florekovej v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova č. 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, zastúpený advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Grösslingova č. 4, Bratislava, IČO: 36 864 421, proti odporcovi: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Župné námestie č. 13, Bratislava, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Bratislava IV č. k. 7C/216/2012-62, zo dňa 30. októbra 2014, v pomere hlasov 3 : 0, takto

r o z h o d o l :

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e .**

Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol v plnom rozsahu návrh navrhovateľa, ktorým sa voči odporcovi domáhal náhrady majetkovej škody a náhrady nemajetkovej ujmy, ktorá mu mala vzniknúť nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Bratislava IV v exekučnom konaní bližšie špecifikovanom v odôvodnení napadnutého rozsudku. Zároveň rozhodol, že návrh navrhovateľa na prerušenie konania zamietla a odporcovi sa náhrada trov konania nepriznáva.

V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že podľa § 101 ods. 2 O.s.p. prejednal vec a pojednával v neprítomnosti účastníkov konania. Dňa 30.10.2014, kedy došlo k vyhláseniu napadnutého rozsudku, sa na stanovený termín pojednávania navrhovateľ, právny zástupca a odporca nedostavili, hoci doručenie predvolania mali riadne a včas vykázané. E-mailovým podaním doručeným súdu dňa 23.10.2014 požiadal právny zástupca navrhovateľa o zrušenie pojednávania stanoveného na deň 30.10.2014. Zároveň predložil návrh na doplnenie dokazovania s tým, že zadal objednávku na spracovanie znaleckého posudku, ktorý vyčíslí výšku vzniknutej škody, a tento bude po jeho vyhotovení predložený súdu. V e-mailovom podaní zo dňa 23.10.2014 navrhovateľ ďalej predniesol písomný návrh na prerušenie konania na čas do skončenia konania pred ÚS SR o ústavnej sťažnosti, predmetom ktorej je porušenie práva navrhovateľa na zákonného sudcu a práva na nestranný súd, ktorej dôsledkom bude zrušenie rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave vo veci nevyhlásenia sudcu povereného prejednáváním veci. Predmetné podanie právneho zástupcu navrhovateľa nebolo ku dňu rozhodnutia súdu doplnené originálom. V tejto súvislosti súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že podanie možno urobiť elektronickými prostriedkami, ale nakoľko sa jedná o podanie vo veci samej, treba ho doplniť písomne alebo ústne do zápisnice najneskôr do 3 dní (k čomu v danom prípade nedošlo) a poukázal na tú skutočnosť, že na podanie, ktoré nebolo v lehote doplnené, sa neprihliada (ust. § 42 ods. 1 O.s.p., rozhodnutie NS SR sp. zn. 1Ndc 6/2011, zo dňa 15.04.2011).

Vykonaným dokazovaním (oboznámením sa s obsahom spisu, resp. jednotlivými v odôvodnení napadnutého rozsudku bližšie špecifikovanými listinnými dôkazmi) súd prvého stupňa zistil skutkový stav rozhodný pre posúdenie danej veci. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že v danom prípade navrhovateľ namietal nesprávny úradný postup súdu vo veci vedenej na Okresnom súde Bratislava IV v exekučnom konaní pod sp. zn. 16Er/2404/2010, Ex 8661/2010. Z pripojeného exekučného spisu Okresného súdu Bratislava IV sp. zn. 16Er/2404/2010 (oprávnený - navrhovateľ, povinná: I. Á., D.. XX.XX.XXXX) súd prvého stupňa zistil, že dňa 21.10.2010 Okresný súd Bratislava IV ako exekučný súd uznesením č. k. 16Er/2404/2010-15 zamietol žiadosť súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého zo dňa 19.07.2010 o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Proti uzneseniu o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia odvolanie podané bolo, ale Krajský súd v Bratislave uznesením č. k. 18CoE/142/2011-46, zo dňa 30.03.2012 odvolacie konanie zastavil.

Následne, v dôvodoch svojho rozhodnutia, prvostupňový súd poukázal na tú skutočnosť, že v návrhu navrhovateľa na začatie konania nebola uvedená "spisová značka" súdneho konania, ktorého sa navrhovateľom namietaný prieťah v konaní má týkať, chýbajú dátumy podaní na súd, ktoré majú význam pre právne posúdenie veci a dátumy, kedy sa navrhovateľ dozvedel o vzniku škody, pričom navrhovateľ nepriložil ani jeden relevantný dôkaz, ktorý by preukazoval existenciu exekučného konania a celú dôkaznú povinnosť preniesol na súd. Z pripojeného exekučného spisu súd prvého stupňa zistil, že je nesporné, že exekučný súd rozhodol o návrhu súdneho exekútora po uplynutí zákonom stanovenej 15-dňovej lehoty od doručenia takéhoto návrhu, s ohľadom na procesnú situáciu vzniknutú v predmetnom exekučnom konaní. Ale aj s ohľadom na túto skutočnosť súd prvého stupňa skonštatoval, že toto plynutie času nie je preukázaním nesprávneho úradného postupu spočívajúceho v existencii prieťahov. V tejto súvislosti uviedol, že ak by aj k prieťahom v označenom konaní došlo, nemusí sa vždy jednať o porušenie práva na primeranú dĺžku konania, ak konanie ako celok zodpovedá dobou svojho trvania času, v ktorom je možné ukončenie trvania konania spravidla očakávať (čl. 48 ods. 2 Ústavy SR). Podľa súdu prvého stupňa navrhovateľ počas súdneho konania nepredložil súdu dôkaz o tom, že by využil účinný prostriedok nápravy podľa ust. § 3 ods. 7, v spojení s ust. § 62 a nasl. zák. č. 757/2007 Z.z. o súdoch v platnom znení a nezanedbať svoju všeobecnú prevenčnú povinnosť podľa ust. § 415 Občianskeho zákonníka (sp. zn. I.ÚS 16/02).

Nerohodnutie o predmetnom návrhu na udelenie poverenia súdnemu exekútorovi v lehote ustanovenej zákonom nepovažoval súd prvého stupňa za zbytočné prieťahy, t.j. za nesprávny úradný postup. Mal za to, že ak by aj k prieťahom v konaní došlo, nemusí sa vždy jednať o porušenie práva na primeranú dĺžku konania, ak konanie ako celok zodpovedá dobou svojho trvania času, v ktorom je možné ukončenie trvania konania spravidla očakávať /rozsudok NS ČR zo dňa 23.03.2011, sp. zn. 30Cdo 1613/2009 (C 9548)/. Zákon č.514/2003 Z.z. v znení neskorších predpisov zavádza zodpovednosť za škodu spôsobenú výkonom verejnej moci.

Po právnej stránke súd prvého stupňa posúdil vec predovšetkým v zmysle § 101 ods. 2, § 118 ods. 1, 2, § 120, § 119 ods. 1, 4, § 101 ods. 1, § 41 ods. 2, § 42 ods. 1 O.s.p., čl. 2 ods. 2, čl. 46 ods. 1, 2, 3, 4, čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, § 36 ods. 2, § 39 ods. 2, § 44 ods. 2 zákona č. 233/1995 Exekučný poriadok, § 3 ods. 1, 2, § 5 ods. 1, § 9 ods. 1, § 15 ods. 1, § 19 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov; a dospel k záveru, že navrhovateľ nesplnil zákonom číslo 514/2003 Z.z. v znení neskorších predpisov predpokladané podmienky úspešného uplatnenia nároku na náhradu, t.j. nepredložil súdu dôkazy, či už nezákonné rozhodnutie, resp. dôkazy o nesprávnom úradnom postupe exekučného súdu, nepreukázal vznik ním opísanej škody, a nepreukázal príčinnú súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou. Nakoľko navrhovateľ neunesol dôkazné bremeno a svoje tvrdenia nepodložil žiadnymi dôkazmi podľa súdu prvého stupňa nepreukázal vznik škody (nepreukázal, nešpecifikoval či sa jedná o skutočnú škodu alebo o ušlý zisk), nepreukázal vznik nemajetkovej ujmy (t.j. že iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadost'uchinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom), nepreukázal ani príčinnú súvislosť (pri nepreukázaní existencie škody a nesprávneho úradného postupu exekučného súdu, absentuje aj príčinná súvislosť), ako jeden z predpokladov vzniku zodpovednosti za škodu, pričom bol preukázaný pasívny prístup navrhovateľa k veci nielen v exekučnom konaní, ale aj v súdnom konaní sp. zn. 7C/223/2012, súd prvého stupňa návrh navrhovateľa v celom rozsahu zamietol. V tejto súvislosti dodal, že povinnosť štátu k náhrade škody spôsobenej výkonom verejnej moci nevyplýva automaticky, ale je daná iba pri splnení podmienok zodpovednosti stanovených predmetným zákonom.

O náhrade trov konania rozhodol prvostupňový súd podľa § 142 ods. 1 O.s.p. a v konaní úspešnému odporcovi ich náhradu nepriznal, nakoľko si nárok na náhradu trov konania neuplatnil.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie navrhovateľ, žiadajúc, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na opätovné prejednanie. Vytkol súdu prvého stupňa, že vec prejednal v jeho neprítomnosti (§ 101 ods. 2 O.s.p.) napriek tomu, že požiadal riadne a včas o zrušenie pojednávania, uviedol dôležité dôvody a predložil listiny s nimi spájané, čím mu bola odňatá možnosť konať pred súdom. Uviedol, že už vo svojom návrhu upovedomil súd prvého stupňa o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu na prejednanie a rozhodnutie, je potrebné z konania vylúčiť. To, že krajský súd v označených skutočnostiach nezhliadol dôvod na vylúčenie sudcu, podľa navrhovateľa nič nemení na tom, že v jeho očiach a objektívne aj v očiach verejnosti nie je možné tohto sudcu považovať za nestranného, a to aj z dôvodu, že rozhodnutie krajského súdu je v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou iných krajských súdov v skutkovo a právne totožných veciach (príkladmo poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Trnave zo dňa 17.10.2012, č. k. 11NcC/46/2012-24), ako aj s judikatúrou Ústavného súdu Slovenskej republiky a Európskeho súdu pre ľudské práva v oblasti zachovávanía práva na nestranný súd. Navrhovateľ tiež poukázal na skutočnosť, že podal ústavnú sťažnosť pre porušovanie jeho práva na nestranný súd, ktorej výsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu, a preto podľa neho nebolo a nie je prípustné, aby konanie pokračovalo ústnym pojednávaním, v ktorom vykonával úkony a rozhodoval vylúčený sudca. Uviedol, že meritórne rozhodnutie vo veci súdom prvého stupňa (vylúčeným sudcom) neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že v rovnakom rozhodnutí súd prvého stupňa rozhodol aj o zamietnutí návrhu navrhovateľa na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p., proti ktorému legálne pripustil odvolanie s tým, že odvolanie podáva aj proti rozhodnutiu o zamietnutí jeho návrhu na prerušenie konania, pričom v čase podania odvolania o zamietnutí návrhu nebolo právoplatne rozhodnuté o zamietnutí návrhu na prerušenie konania. Dôsledok správania súdu prvého stupňa, kedy predbehol vydaním meritórneho rozhodnutia účinky právoplatného rozhodnutia o prerušení konania z dôvodu rozhodovania o otázke nestrannosti sudcu, zakladajú porušenie práva navrhovateľa na súdnu ochranu, osobitne mária jeho možnosť konať pred súdom. Namietol, že súd prvého stupňa sa nedostatočne oboznámil s podmienkami, za ktorých je možné viesť konanie, keď jeho žiadosť o zrušenie (odročenie) nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu ignoroval, a to napriek tomu, že navrhovateľ trval na osobnej účasti právneho zástupcu na pojednávaní vedenom nestranným sudcom na nestrannom súde. Vytýkal tiež súdu prvého stupňa, že nemal možnosť sa vyjadriť k tvrdeniam odporkyne, z ktorých pri rozhodovaní vychádzal a ani k dôkazom, ktoré vykonal a na ktorých založil svoje rozhodnutie, čím došlo k degradácii zásady kontradiktórnosti, porušeniu jeho práva na súdnu ochranu, ako aj k odňatiu možnosti konať pred súdom. Zastával názor, že súd prvého stupňa sa dopustil viacerých omylov, keď v napadnutom rozsudku konštatoval, že navrhovateľom namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, avšak v odôvodnení prezentované časové úseky tomuto tvrdeniu nenasvedčujú. Na splnenie zákonnej lehoty, resp. na konanie bez zbytočných prieťahov a na konanie bez neodôvodnenej nečinnosti exekučného súdu je pritom dôležité skúmať nielen samotný moment, kedy exekučný súd rozhodol o poverení, ale aj moment, kedy poverenie doručil príslušnému súdnemu exekútorovi. Ďalej navrhovateľ poukázal na zásadu kontradiktórnosti a namietal, že nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť sa k nim vyjadriť a ani navrhnúť dôkazy na podporu svojich protitvrdení. Súd prvého stupňa podľa navrhovateľa porušil jeho právo na kontradiktórny súdny proces. Poznamenal, že súd prvého stupňa vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise, pričom len také listiny by mohli slúžiť ako dôkaz. Ku skutočnosti, že odporkyňa sa vo veci napriek výzve súdu prvého stupňa nevyjadrila, navrhovateľ uviedol, že súd prvého stupňa mal preto rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie podľa § 153b O.s.p. na základe navrhovateľom tvrdeného skutkového stavu. Súd prvého stupňa však namiesto toho bez nariadenia pojednávania doplnil skutkový základ dokazovaním, ktorého obsah a rozsah si sám určil a následne vo veci meritórne rozhodol. Navrhovateľ taktiež namietal, že súd prvého stupňa úplne ignoroval všetky jeho tvrdenia o majetkovej škode, ktorá vznikla z titulu udržiavania a správy informačného systému, výdajov na administratívne spracovanie textov urgencií, publikačných výdajov spojených s vyhotovením urgencií, ako aj poštovných a telekomunikačných výdajov, a preto je napadnutý rozsudok v tejto časti nepreskúmateľný pre nedostatok dôvodov. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku podľa neho vôbec nie je zrejmé, akou úvahou súd prvého stupňa dospel jednoznačne a nepochybne k presvedčeniu o tom, že majetková škoda a nemajetková ujma nevznikla. Súd prvého stupňa odôvodnil

napadnutý rozsudok rovnako ako v iných rozhodnutiach, v ktorých vystupujú rovnakí účastníci konania, ale v ktorých bol rozdielny skutkový základ. Súd prvého stupňa tak vytvára odôvodnenia rozhodnutí formulárovým spôsobom, čo nemožno ústavnoprávne akceptovať. Navrhovateľ nesúhlasil ani s tvrdením súdu prvého stupňa, že náklady na správu pohľadávky počas nečinnosti súdu zapríčinil dlžník (povinný), pretože ak by súd rozhodol o návrhu v zákonnej lehote, náklady na správu by prešli na súdneho exekútora a boli by časom transformované do podoby trov exekúcie. Podotkol, že právnym titulom je v danej veci nesprávny úradný postup exekučného súdu, za ktorý dlžník nemôže niesť zodpovednosť, a teda ani znášať náklady spojené so správou pohľadávky, ktoré vznikli vykonaním nesprávneho úradného postupu. Navrhovateľ poukázal na skutočnosť, že pri vyčíslení majetkovej škody vychádzal z účtovnej agendy, ktorú vzhľadom na ochranu osobných údajov, obchodného tajomstva a dôverných informácií nebolo možné korešpondenčne predložiť, obdobne ako pracovné a obchodné zmluvy. Dôkazy o výške majetkovej škody, vrátane znaleckého posudku, ktorý si nechal vyhotoviť, chcel predložiť v konaní pred súdom prvého stupňa prostredníctvom vykonaného pojednávania. Súd prvého stupňa však dokazovanie neprípustne skrátil len na dôkazy vykonávané ex offo, nepoučil ho podľa ust. § 120 ods. 4 O.s.p. a neoznámil mu, že hodlá vyhlásiť rozhodnutie vo veci samej tak, aby mal priestor navrhnúť alebo predložiť ďalšie dôkazy vrátane tých, ktoré vznikli po podaní návrhu na začatie konania v dôsledku narastania škody. Namietal, že súd prvého stupňa nevykonal dostatočné dokazovanie oboznámením sa so znaleckým posudkom č. 1/2014 vypracovaným Znaleckým ústavom Ekonomickej univerzity v Bratislave, ktorý navrhovateľ predložil ako dôkaz o vzniku škody a z ktorého jednoznačne vyplývajú konkrétne náklady vynaložené navrhovateľom v súvislosti so správou a vedením pohľadávky. Zároveň súčasťou posudku sú aj prílohy, ktoré v príčinnej súvislosti s omeškaním exekučného súdu predstavujú podrobný prehľad o vynaložených mzdových nákladoch, nákladoch na tlač, na úpravu informačného systému, na poštovné a na telekomunikačné služby. K nemajetkovej ujme navrhovateľ vytýkal súdu prvého stupňa, že vo svojom rozhodnutí nevysvetlil, prečo nekonštatoval porušenie jeho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva na prejednanie veci v primeranej lehote zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na rozhodnutie v zákonom stanovenom čase, hoci sám súd prvého stupňa zistil, že o návrhu nebolo rozhodnuté v zákonom stanovenom čase a pre túto nečinnosť a nesprávny úradný postup nenašiel žiadne objektívne udržateľné ospravedlňujúce dôvody. Namietal, že súd prvého stupňa v súvislosti s majetkovou ujmovou analyzoval okolnosti, ktoré s vecou vôbec nesúvisia a tieto okolnosti vydáva za odôvodnenie svojho rozhodnutia. Z vykonaného dokazovania pritom jednoznačne vyplýva, že práva navrhovateľa boli porušené prekročením zákonom stanovenej lehoty. Za irelevantné považoval úvahy súdu prvého stupňa o tom, aké spôsoby judikovania pohľadávky si navrhovateľ zvolil, keďže súdne rozhodnutia všeobecných súdov sú rovnocenné s rozhodnutiami rozhodcovských súdov, taktiež úvahy o podstate a rozsahu podnikateľského rizika, keď podnikateľské riziko nemožno pre existenciu čl. 2 ods. 2 Ústavy SR vzťahovať na možnosť vopred predpokladať porušovanie zákona štátnym orgánom, ako aj úvahy o udržiavaní kontaktu súdneho exekútora, pretože tento nemôže byť činný, kým nezíska poverenie na vykonanie exekúcie od súdu. Mal za to, že všetky problémy, ktoré boli vyvolané v jeho právnej sfére nerešpektovaním zákonnej lehoty zo strany exekučného súdu, svedčia o potrebe nastoliť spravodlivosť poskytnutím finančnej satisfakcie za porušenie práva. V závere svojho odvolania navrhovateľ k návrhu na prerušenie konania uviedol, že ak bol tento súdu prvého stupňa doručený pred nariadeným pojednávaním, súd prvého stupňa bol povinný pred samotným rozhodnutím vo veci samej o tomto návrhu osobitne rozhodnúť.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa písomne nevyjadril.

Odvolací súd preskúmal vec podľa § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia ústneho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. (rozsudok bol odvolacím súdom verejne vyhlásený podľa § 211 ods. 2 a § 156 ods. 3 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa nie je dôvodné.

Zodpovednosť za škodu v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci spôsobenú nesprávnym úradným postupom jeho orgánmi verejnej moci je objektívna zodpovednosť (bez ohľadu na zavinenie), ktorej sa nemožno zbaviť; založená je na súčasnom (kumulatívnom) splnení troch podmienok: 1. nesprávny úradný postup štátneho orgánu; 2. vznik škody; 3. príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody.

Po oboznámení sa s obsahom spisu má odvolací súd za to, že súd prvého stupňa vykonal vo veci dokazovanie v dostatočnom rozsahu a riadne zistil skutkový stav veci v zmysle § 153 ods. 1 O.s.p..

Podľa názoru odvolacieho súdu súd prvého stupňa postupoval správne, keď sa zamerlal na zisťovanie základných zákonných predpokladov pre priznanie náhrady škody a náhrady nemajetkovej ujmy v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z., pričom dospel k správneému záveru, že navrhovateľ, ktorého zaťažovalo dôkazné bremeno, v predmetnej veci nepreukázal naplnenie vyššie uvedených zákonných predpokladov vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Svoje rozhodnutie súd prvého stupňa aj patričným spôsobom odôvodnil (§ 157 ods. 2, 3 O.s.p.), keď v odôvodnení svojho rozsudku sa vysporiadal so všetkými okolnosťami, na ktorých založil svoje rozhodnutie a ktoré boli pre jeho rozhodnutie podstatné. Odvolací súd sa pritom v zmysle § 219 ods. 2 O.s.p. s odôvodnením napadnutého rozhodnutia v plnom rozsahu stotožnil.

K odvolacím námietkam navrhovateľa odvolací súd uvádza, že za splnenia predpokladov uvedených v ustanovení § 101 ods. 2 O.s.p. môže súd uskutočniť pojednávanie a na tomto aj rozhodnúť vec bez prítomnosti účastníka, resp. jeho zástupcu, ktorý bol riadne predvolaný a nepožiadaval z dôležitého dôvodu o jeho odročenie. Dôležitý dôvod môže byť vyvodzovaný len zo skutočnosti, ktorá je vo vzťahu k prebiehajúcemu súdnemu konaniu a nariadenému pojednávaniu so zreteľom na všetky okolnosti vážna (svojou povahou znemožňujúca každému účastníkovi občianskeho súdneho konania za rovnakých okolností účasť na súdnom pojednávaní), súčasne ospravedlňiteľná (všeobecne prijímaná ako odpustiteľná), nepredvídateľná (nepredvídaná alebo neočakávaná), neodvrátiteľná (neumožňujúca účastníkovi prijať opatrenie prekonávajúce príčinu neúčasti na pojednávaní) a náhla (vzhľadom na časové súvislosti nedovoľujúca účastníkovi uskutočniť kroky vedúce k jeho účasti na pojednávaní). Dôležitosť dôvodu, ktorým je odôvodňovaná žiadosť neprítomného účastníka o odročenie pojednávania (§ 101 ods. 2 O.s.p.), posudzuje súd podľa okolností toho - ktorého prípadu.

Z obsahu spisového materiálu vyplýva, že navrhovateľ svoju neúčasť na pojednávaní konanom na súde prvého stupňa dňa 30.10.2014, na ktorom došlo k vyhláseniu napadnutého rozsudku, ospravedlňoval e-mailovým podaním doručeným súdu prvého stupňa dňa 24.10.2014. V predmetnom podaní (okrem iného) navrhovateľ žiadal zrušiť nariadené pojednávanie a prerušiť konanie do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu o ústavnej sťažnosti navrhovateľa, ktorej predmetom je rozhodnutie o porušení práv navrhovateľa na zákonného sudcu a práva na nestranný súd a ktorého dôsledkom bude zrušenie rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave vo veci nevyhlásenia sudcu povereného pojednávaním veci. Súd prvého stupňa vyhodnotil žiadosť navrhovateľa na zrušenie či odročenie pojednávania a prerušenie konania ako nedôvodnú. Argumentoval tým, že predmetné podanie právneho zástupcu navrhovateľa nebolo ku dňu rozhodnutia súdu doplnené originálom. V tejto súvislosti súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že podanie možno urobiť elektronickými prostriedkami, ale nakoľko sa jedná o podanie vo veci samej, treba ho doplniť písomne alebo ústne do zápisnice najneskôr do 3 dní (k čomu v danom prípade nedošlo) a poukázal na tú skutočnosť, že na podanie, ktoré nebolo v lehote doplnené, sa neprihliada (ust. § 42 ods. 1 O.s.p., rozhodnutie NS SR sp. zn. 1Ndc 6/2011, zo dňa 15.04.2011). Pokiaľ teda súd prvého stupňa na predmetné e-mailové podanie právneho zástupcu navrhovateľa doručené súdu dňa 24.10.2014, neprihliadal, jeho postup bol podľa názoru odvolacieho súdu správny. V tejto súvislosti odvolací súd (obdobne ako súd prvého stupňa) poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Ndc 6/2011, zo dňa 15.04.2011.

Vo vzťahu k názoru navrhovateľa prezentovaného v jeho odvolaní týkajúci sa tej skutočnosti, že súd prvého stupňa mal rozhodnúť o návrhu na prerušenie konania samostatným uznesením pred rozhodnutím o veci samej, odvolací súd uvádza, že tento názor nemá oporu v žiadnom ustanovení Občianskeho súdneho poriadku. Súdu prvého stupňa nič nebránilo, aby tým istým rozhodnutím (napadnutým rozsudkom) rozhodol o veci samej a súčasne aj o návrhu navrhovateľa na prerušenie konania, keďže tento návrh navrhovateľa nepovažoval za opodstatnený. Súd prvého stupňa týmto postupom neporušil procesné práva navrhovateľa, ktorý mal možnosť napadnúť odvolaním aj výrok rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým nebolo vyhovené jeho návrhu na prerušenie konania, pričom túto možnosť navrhovateľ nevyužil. V nadväznosti na uvedené tak odvolacie námietky navrhovateľa v tomto smere nie sú dôvodné a súd prvého stupňa nepochybil, keď v napadnutom rozsudku zamietol návrh navrhovateľa na prerušenie konania a pristúpil k rozhodovaniu o merite veci.

Podľa názoru odvolacieho súdu nie je dôvodná ani tá odvolacia námietka navrhovateľa, že v predmetnej veci rozhodoval vylúčený sudca. Navrhovateľ pritom v odvolaní neuviedol žiadne iné dôvody zaujatosti zákonného sudcu než v návrhu na začatie konania. V tejto súvislosti odvolací súd pripomína, že otázka nestrannosti konajúceho sudcu, ktorú navrhovateľ opätovne (a z totožných dôvodov ako v návrhu na

začatie konania) namietal, už bola v konaní právoplatne vyriešená, a to Krajským súdom v Bratislave ako nadriadeným súdom postupom podľa § 16 O.s.p.. Z uznesenia Krajského súdu v Bratislave č. k. 4NcC 201/2012-14, zo dňa 17.10.2012 je zrejmé, že sudcovia Okresného súdu Bratislava IV, s výnimkou sudcu JUDr. Martina Kopša, neboli vylúčení z prejednávania a rozhodovania v predmetnej veci.

Neobstojí ani odvolacia námietka navrhovateľa ohľadom porušenia práva na kontradiktórny súdny proces, nakoľko navrhovateľ napriek riadnemu a včasnému predvolaniu si bezdôvodnou neúčastťou na pojednávaní sám zmaril možnosť dôsledne uplatňovať svoje práva a chrániť svoje záujmy. Odvolací súd nespochybňuje zásadu kontradiktórnosti konania, pod ktorú možno subsumovať právo účastníka konania byť oboznámený s predloženými dôkazmi a vyjadreniami, vyjadriť sa k nim a predložiť či označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, avšak nie je možný čisto absolútny, resp. formalistický výklad tejto zásady bez väzby na ostatné zásady občianskeho súdneho konania (napr. zásadu hospodárnosti a plynulosti súdneho konania). Navrhovateľ navyše napriek poučeniu podľa § 120 ods. 4 O.s.p. neoznačil ani nepredložil mimo návrhu na začatie konania ďalšie dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Nedôvodné sú preto aj odvolacie námietky navrhovateľa ohľadom toho, že postupom súdu prvého stupňa mu mala byť odňatá možnosť konať pred súdom, nakoľko na pojednávaní chcel predložiť dôkazy o výške vzniknutej majetkovej škody, okrem iného aj znalecký posudok. V tejto súvislosti považuje odvolací súd za potrebné uviesť, že mu je z rozhodovacej činnosti známe, že navrhovateľ na preukázanie svojich tvrdení v priebehu jednotlivých obdobných konaní predkladá ako dôkaz znalecký posudok č. 1/2014 vypracovaný dňa 17.01.2014 Znaleckým ústavom Ekonomickej univerzity v Bratislave (z obsahu spisu je zrejmé, že v prejednávanej veci k tomu tak nedošlo). Odvolací súd zastáva názor, že navrhovateľom v konaniach predkladaný znalecký posudok nie je vypracovaný na konkrétnu prejednanú vec a nevypovedá o skutočnej výške škody, ktorá mala údajne navrhovateľovi v jednotlivých exekučných konaniach vzniknúť. Jedná sa len o všeobecný znalecký posudok bez bližšej špecifikácie konania. Tento listinný dôkaz preto nepreukazuje vznik a výšku skutočnej majetkovej škody v konkrétnej veci. Uvedený posudok iba vyčísluje náklady všeobecne za pracovné výkony zamestnancov, udržiavanie a správu informačného systému a za administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných okresným súdom Slovenskej republiky v exekučných veciach, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií adresovaných okresným súdom Slovenskej republiky v exekučných veciach, na poštové a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na okresných súdoch Slovenskej republiky v exekučných veciach. Takto vyčíslené výdavky nie sú skutočnou škodou, ktorú bol navrhovateľ povinný v konaní preukázať, keďže ide iba o všeobecne vyčíslené náklady nepreukazujúce vznik a výšku majetkovej škody konkrétne v prejednávanej veci.

Odvolací súd zároveň poukazuje na ust. § 120 ods. 1 prvá veta, v spojení s ods. 4 O.s.p., podľa ktorého je povinnosťou účastníka konania predložiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa končí dokazovanie, o čom bol navrhovateľ v konaní riadne poučený. Navrhovateľ si však túto svoju povinnosť napriek vedomosti o vytýčenom termíne pojednávania, ktorého sa z vlastnej vôle nezúčastnil, nesplnil a neoznačil žiadne ďalšie dôkazy, z ktorých mala vyplývať výška ním uplatnenej škody. V zmysle § 101 ods. 2 druhá veta za bodkočiarkou O.s.p. bol pritom súd prvého stupňa povinný prihliadnúť iba na obsah spisu a dosiaľ vykonané dôkazy. Podľa názoru odvolacieho súdu navrhovateľovi ako účastníkovi konania bola súdom prvého stupňa daná možnosť na vykonanie procesných úkonov a účasti na pojednávaní, avšak nakoľko sa navrhovateľ na pojednávanie nedostavil a nepožiadal o odročenie pojednávania z dôležitého dôvodu, resp. prípadný dôvod, pre ktorý žiadal o odročenie pojednávania, neexistoval ani v čase jeho nariadenia a iný dôležitý dôvod navrhovateľ neuviedol, súd prvého stupňa nepochybil, keď vec v jeho neprítomnosti prejednal podľa § 101 ods. 2 O.s.p. a s prihliadnutím na obsah spisu aj vo veci rozhodol napadnutým rozsudkom.

Pokiaľ teda navrhovateľ v odvolaní namieta, že nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť sa k nim vyjadriť a nemal možnosť navrhnúť dôkazy, táto námietka nie je dôvodná. Súd prvého stupňa sa na preukázanie tvrdení navrhovateľa primárne oboznámil s exekučným spisom Okresného súdu Bratislava IV sp. zn. 37Er/16/2005, ktoré tvoria samotný právny a skutkový základ predmetného sporu. Súd prvého stupňa do rozhodnutia o veci samej poskytol navrhovateľovi dostatočný časový priestor predložiť a navrhnúť dôkazy, oboznámiť sa s dôkazmi nachádzajúcimi sa v spise a sám navrhovateľ z vlastného rozhodnutia tento priestor nevyužil. Odvolací súd má za to, že navrhovateľ nemôže svoju vlastnú pasivitu dávať na vrub súdu a v konečnom dôsledku ju využiť vo svoj prospech. V danej veci súd prvého stupňa poskytol účastníkom (aj právnenému zástupcovi navrhovateľa) reálnu

možnosť chrániť svoje práva a oprávnené záujmy. Ak túto možnosť bez uvedenia (ospravedlniteľných) dôvodov účastník nevyužije, takéto chovanie už zákonodarca nedovoľuje v odvolacom konaní zohľadniť v jeho prospech. Na tomto mieste odvolací súd zdôrazňuje, že navrhovateľ v návrhu a i v odvolaní uvádzal len všeobecné dôvody ohľadne spôsobených prietáhov v exekučnom konaní, neuvádzal však konkrétne skutočnosti, ktorými by spochybňoval vecnú a právnu správnosť rozsudku súdu prvého stupňa.

Nedôvodná je aj odvolacia námietka týkajúca sa odôvodnenia napadnutého rozhodnutia „formulárovým spôsobom“. Z úradnej činnosti je totiž odvolaciemu súdu známe, že navrhovateľ podal množstvo návrhov na začatie konania, týkajúcich sa totožných účastníkov s takmer totožným skutkovým základom. Samotný navrhovateľ všetky návrhy na začatie konania a procesné návrhy v týchto konaniach odôvodňuje identicky, t.j. „formulárovým spôsobom“, pričom rozdiely sa týkajú iba spisových značiek exekučných konaní, mien súdnych exekútorov a obdobia, po ktoré bol exekučný súd v omeškaní s rozhodnutím o návrhu na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, resp. návrhu na zmenu súdneho exekútora. Za tejto situácie nemožno súdu prvého stupňa vytýkať rovnaké, či obdobné odôvodňovanie napadnutého rozsudku s inými rozsudkami, najmä ak súd prvého stupňa sa v napadnutom rozsudku zaoberal skutočne iba predmetnou vecou. Naproti tomu navrhovateľ v odvolaní uviedol viaceré odvolacie dôvody, ktoré nekorešponujú s priebehom predmetného konania či s odôvodnením napadnutého rozsudku. V odvolaní je tak viacero rozporov, keď napr. navrhovateľ na jednej strane namietol, že nemal možnosť oboznámiť sa s vyjadrením odporcu a na druhej strane, že nakoľko sa odporca nevyjadril, mal súd prvého stupňa rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie (postup v zmysle § 153b O.s.p. je však upravený ako možnosť a nie povinnosť súdu). Rovnako navrhovateľ na jednej strane namietol prejednanie veci na pojednávaní v jeho neprítomnosti v zmysle § 101 ods. 2 O.s.p., no na strane druhej namietol skutočnosť, že v predmetnej veci sa neuskutočnilo pojednávanie, pričom nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania.

K námietke navrhovateľa, že je nesprávny záver súdu prvého stupňa, že nepreukázal výšku škody a náhrady nemajetkovej ujmy odvolací súd dodáva, že dôkazné bremeno v súvislosti s preukázaním vzniku a výšky škody a príčinnej súvislosti medzi vzniknutou škodou a nesprávnym úradným postupom súdu zaťažuje navrhovateľa, ktorý nemôže vznik a výšku škody odvodzovať od jej paušálneho vyčíslenia. Nakoľko navrhovateľ neoznačil a nepredložil žiaden dôkaz, ktorý by preukazoval vznik a výšku škody a ani jej príčinnú súvislosť s nesprávnym úradným postupom, neuniesol dôkazné bremeno a súd prvého stupňa preto z uvedeného dôvodu návrh v tejto časti správne zamietol. Rovnako v súvislosti s uplatnenou nemajetkovou ujmu odvolací súd uvádza, že samotné nedodržanie zákonnej lehoty bez preukázania skutočností odôvodňujúcich závažnosť vzniknutej ujmy a okolnosti, za ktorých k nej došlo, nezakladá bez ďalšieho nárok na náhradu nemajetkovej ujmy. Navrhovateľ si náhradu nemajetkovej ujmy uplatnil za vnútorné zásahy do spoločnosti, ovplyvňovanie podnikateľského plánovania a rozhodovania, porušenie jeho práv, stratu legitímnych očakávaní, že nastane v zákonom čase stav predpokladaný zákonom, stratu dôvery v právo a v spravodlivé riešenie veci a vyvolanie rizík ohrozujúcich konečné vymoženie pohľadávky. Navrhovateľ tieto svoje tvrdenia žiadnym spôsobom nekonkretizoval a ničím nepreukázal; uvádzané skutočnosti tak ostali len v rovine všeobecných tvrdení bez preukázania konkrétneho zásahu. Pre úplnosť odvolací súd uvádza, že sú to práve okolnosti predmetnej veci, ktoré by neumožnili priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch ani v prípade preukázania tvrdení navrhovateľa. Je síce povinnosťou štátu zabezpečiť, aby bola spravodlivosť poskytnutá včas, pričom personálne a materiálne problémy na jeho strane spravidla nie sú dôvodom, ktorý by ospravedlnil porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov. Uvedené zásady však platia pre štandardné situácie, kedy účastník obracajúci sa na súd so svojou vecou nemá dôvod zaujímať sa o pripravenosť súdu na poskytnutie súdnej ochrany v jeho veci. No v prípade, ak sa jedna osoba v priebehu krátkeho času obráti na súdy s enormným množstvom nových návrhov, v rámci prevencie (§ 417 ods. 1 Občianskeho zákonníka) sa musí zaujímať o to, či a v akých podmienkach je súd jej podania schopný vybaviť, a je povinná akceptovať, že vybavenie jej vecí nemusí byť tak promptné, ako vybavovanie vecí iných navrhovateľov. Súd je totiž povinný zabezpečiť okrem iného rovnaký prístup k spravodlivosti pre všetkých a navrhovateľ nemohol reálne očakávať, že súd promptne vybaví všetky jeho veci na úkor všetkých ostatných. Navrhovateľ preto nemohol legitímne očakávať vybavenie všetkých svojich žiadostí v zákonnej lehote a nemohol preto z dôvodu jej nedodržania zažiť stratu dôvery v právo a v spravodlivé riešenie veci.

Čo sa týka ďalších námietok, uvedených v odvolaní, tieto boli identické ako obrana pred súdom prvého stupňa, s ktorou sa v odôvodnení svojho rozhodnutia prvostupňový súd vysporiadal a závery ktoré prijal sú odvolacím súdom akceptovateľné. Navrhovateľ neprodukoval žiadne také dôkazy, ktoré by neboli predmetom posúdenia a hodnotenia súdom prvého stupňa a ktoré by mohli zvrátiť výsledky

doteraz vykonaného dokazovania a právneho posúdenia. Skutočnosť, že sa navrhovateľ nestotožňuje s právnymi závermi prvostupňového súdu, nemôže viesť k záveru o ich zjavnej neodôvodnenosti a neznamená ani oprávnenie odvolacieho súdu nahraďiť správne právne názory súdu prvého stupňa jeho vlastnými, len preto, že nezodpovedajú predstavám navrhovateľa o tom, ako má súd vo veci rozhodnúť, keď tento sa neodchýlil od znenia príslušných ustanovení právneho predpisu, ani nepoprel ich účel a význam.

Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny v zmysle § 219 ods. 1, 2 O.s.p. potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O.s.p. tak, že v tomto konaní plne úspešnému odporcovi ich náhradu nepriznal, nakoľko mu žiadne trovy nevznikli (v zmysle § 151 ods. 1 O.s.p. absentoval návrh na ich priznanie).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je možné podať odvolanie.